

האנשים הרעים הרביצו לשריק, וכל העיירה הסתכלה בחיבוק ידיים במשך חצי שעה

טקסאם ברמלה

האנדלמוסיה: צעקות החלו להשמע בכל פינה, והחלונות הדהדו מהרעש, עד ש נדמה היה כאילו יתנפצו בעוד רגע. היו אלה ארבעת האחים סילברה מרמלה: יעקוב, יוסף, אלי וחליפה, שהובאו עלי ידי המשטרה, על מנת להוציא נגדם צו מעצר ל-15 יום.

אך ההצגה הגדולה החלה אחרי קריאת הבקשה למתן הצו: ברגע בו הראה נציג המשטרה סכין שנשלפה בשעת התיגרה, נופל על הרצפה, תוך התעלפות מרשימה, אלי סילברה, המכונן בין ארבעת האחים. שאר האחים הגדילו את האפקט בזעקות אימים.

„הביאו לו מים“, אומר השופט בשלחה, מבלי להפסיק את מהלך המשפט. ידי ה' מתייפח בכבי וורק עצמו לרגלי אחיו המת עלה, ומראה סימנים שיש ברצונו לעשות כו"ל. אלא הוא נרגע במהירות. עוד הת' עלפות אחת באולם בית-המשפט לא היתה מזיקה להשלמת הרושם הדרמטי, אבל

מרגעים אלה השארתי את סילברה ברחוב, ונכנסתי לקיוסק לרחוץ את היד השותתת דם. לפתע שמעתי קריאה: „הוהר! הסתר בבתי במרחק של מטר מאחורי עמד דידי, בהרימו מעל הראש צנצנת עם 8 קילו סוכריות. התכופתי וסכנת-המות החליקה ליד כתפתי.“

קטעים אחרים צפים ועולים בזכרוני: „כל הזמן זכרתי שמותר לי רק להגן על עצמי. כאשר דידי התנפל עלי בשנית, הייתי כבר כמעט במצב של חוסר הכרה, בגלל הכאב שנגרם לי. בהביטי על בתי הקטנה רות הצופה במחזה הנוחרת, ובגלל זעקותיה של אשתי המופה עלידי רינה, אשתו של דידי, הרמתי את הרגל על מנת לרסק את פניו של יעקוב סילברה השוכב. אבל באותו הרגע הסתכלתי בפניו המביה' לים, והורדתי את רגלי. קום! אמרתי, לך הביתה. הוא קם, מתנודד, ניגש לדלת, ומשם זרק בראשי בקבוק.“

כל זה אירע בלב העיר, במשך חצי שעה,

התעלפות, צעקות, גיסות דרמטיות — זה ההמשך של הצגת הבידיונות ברמלה. „אני חף מפשע“ צועק דידי סילברה. „לא אני התנפלת! הקצין, הוא אשר התנפל עלי“

הצגה בבית-המשפט

הייתה מפריעה לו להשמיע את נאומו, המוכן מראש. הוא לא היה מוכן להעיד במשטרה, שכן השוטרים הם נגדו. עובדה, ארבעה שוטרים התעללו בו: ציון, פלימן, גולדברג ועוד אחד שלא יודע את שמו. „בבקשה, איך הם סידרו אותי?“ אומר דידי, בהצביעו על הגופיה המוכתמת ברם, ובשתי עלקות ה' נראות לאורך החזה. לכן הוא יעיד כאן, לפני בית-המשפט. וזו לא תהיה עדות פשוטה, אלא בשבועה, בתור עד.

לעיני מאות צופים. אך במשך חצי השעה לא עזר אף אחד לעצור את הבריון ה' משתולל. „האנשים היו משותקים מאכזריות המחזה“, טען הידי תורג'מן.

אך עדי-הראיה עצמם נתנו הסברים אחי רים: „פחדתי. אפילו לא מזה שאחטוף משהו בשעת ההתקוטטות. פחדתי ממה ש' יהיה אחריכך. פחדתי ממשפחת סילברה. כולם מפחדים“, סיפר אחד הנוכחים.

תיאטרון בבית-המשפט

ני חף מפשע! אני דורש צדק! אני מבקש רק את הצדק! צועק דידי בקול דרמטי, רחי בכעסו הצודק, ומקוטע בכבי תמים. הוא לכוש רק מכנסים קרר עים ובגופיה מלוכלכת ברם. חולצתו נעלי מה, ואילו במעיל הוא מכסה את ראשו של אלי אחיו, על מנת להגן עליו בפני סכנת הצילום. „הוא לא אשם! הוא לא עשה שום דבר! תנו לו מנוחה!“ מתייפח בכבי דידי בהצמידו אליו את ראשו המכוסה של אחיו.

השוטרים צוחקים מתחת לשפם, פקידות בית-המשפט שיצאו מכל ההדרים, עומדות ומסתכלות בבהלה על המתרחש.

עוד לפני רגעים מספר היה הבניין החדש והמרווח של בית-משפט השלום ברחובות, שרוי ברממה. הפרוודורים והחדרים היו ריקים. רק בפניה אחת התאספו כמה בדוים מסוכסכים בבציות קרקע. לפתע פת' אדם, בלי כל הוהרה מוקדמת, פרצה

לא לצלם!

אלה הם הגיבורים בהצגה המזועזעת, אשר התקיימה במוצאי חג הפסח בער רמלה: האחים יעקוב (דידי), יוסף, חליפה ואלי סילברה — האחים סילברה ידועים ברמלה כגרעין הכנופיה הטוניסאית בעיר.

ערב מוצאי החג לטיול במרכז העיר. ברחוב הסואן הרגיש הוא עצמו כמו בבית. למי רות שגר ברמלה רק כחצי שנה, הכיר תורג'מן כמעט את כל תושביה. הדבר נדרש ממנו בעיקר עקב היותו מפקד משטרת רמלה.

הייתה זו מחצית שעה של השתלטות „הוקי גיונגל“, סיפר דידי תורג'מן. „במשך אותה חצי שעה נלחמתי על חיי מסביבי היו כחמש מאות איש, אבל הייתי בודד לגמרי. בדיוק כמו בגיונגל, שם ה' אדם נלחם לבדו נגד חיות פרא.“

הדבר התחיל בערב מוצאי-חג רגיל. יום החג הראשון עבר והרחובות המו מאדם. במיוחד המה ההכבה לפני קולנוע מר כו — מקום הפגישות והטיולים של תושבי העיר. מעל מודעת הקולנוע, הזמין את הקהל בוקר מצוייד בשני אקדחים מעשנים. תמונות הסרט שניתלו בחוץ, הבטיחו שעי' תיים של התרגשות: אנשי המערב הפרוע רוצחים אחד את השני ביריות אקדחים, נלחמים בבית מרוה, שוברים אפים, הכל לפי השיטה של תפוס כפי יכולתך.

המיררכה היתה חסומה

„אבקש מיד לפנות את השולחנות ול- שחרר את המעבר“, פנה תורג'מן לבעל בית-הקפה. „בעוד חצי שעה אחזור בדרך זו, ואינני רוצה לראות אף שולחן.“ אולם הידי תורג'מן לא חזר בדרך זו לאחר חצי שעה. כי באותו רגע קם מאחד השולחנות אדם צעיר, בעל הבעת פנים מאיימת, דידי יעקוב סילברה, ואחרי שניה נעלמה האחירה החגיגית, והחלה חצי שעה של חוק הגיונגל.

חצי שעה בגיונגל

ידי תורג'מן, גבר חסון, שלפני רגע עזב את מיטת אשתו השוכבת בבית החולים בגלל זעזוע מוח, בו לקחה כת צאה מהתיגרה, מסתדר בקושי עם ידיו החבושות, ומספר:

„אילו הייתי קצת יותר חולש, לא הייתי יוצא מזה חי. הוא רצה לרצוח אותי, ראיתי את זה ברור, כמה פעמים. רק בנס ניצלתי ממחת.“

את התמונה שנראתה בין השעות 8.30 ו-9 בערב מוצאי פסח ברחוב רמלה אי אפשר לשחזר במלואה. נשאר ממנה רק חלקים מקוטעים, קרעי תמונות וקטעים משוחזרים, המצטרפים למהזה אלימות מה' סוג הברוטלי ביותר.

בהתחלה, סכין מתקפלת הצצה בידו של דידי. התקוטטות בין יד מזוינת בסכין עם יד ריקה מכל כלי וחזר הסכין הנכנס לתוך כף-היד. אחריכך באות במקום הסכין — השיניים, המתהדקות על האצבעות בתפיסת בולדוג, שאת לועו לא ניתן לפתוח. יתור מאוחר — בקבוק בירה שבור, ויתר-נכון: צוואר-בקבוק בעל שוליים מעוטרים בחודי זכוכית, וחיוך מעוקם על פניו של דידי: „בוא, תיגש, אני רוצה לרצוח אותך!“ „בשביל זה אתה פחות מדי גבר“, עונה תורג'מן, המתקרב עם ידים רפוינות לעבר ידי המשתולל בטירוף.

היו רגעים בהם חשבתי שהכל כבר השתק, משמך תורג'מן להזכר. „באחד

המכה

רינה סילברה, אשת דידי. „אני בכלל לא ננעתי באשתו של הקצין“, טוענת היא. אבל אנטואנט תורג'מן, שזכת בבית-חולים עם זעזוע מוח.

ידי ואחיו

ידי ואחיו הם חבורה רמלאית מוכי רת. מוצאם מטוניס ואיבועתם מהיום ברמלה את לב הכנופיה הטוניסאית, כנר